Сумно йду на берег річки, щоб думки розвіять,
Тут знайду собі притулок спочивать і мріять,
Тут, в траву упавши, серце слізьми заспокою,
Тут все тугою сповито, встелено журбою;
Лиш Кура повільні хвилі котить і гуркоче
І блакить небес на хвилях відблиском тріпоче.
Чую я, на руку спершись, шемрання невпинне,
І мій погляд ген далеко, за край неба лине.
Хто збагне, Куро, твій шепіт, гомін твій чудесний?
Ти — часів одвічний свідок, свідок безсловесний!..
Чом мені в цю мить здалося, що життя людини —
Марнота марнот всіляка, суєта і кпини?
Чим є світ оцей миттєвий, існування наше,
Як не келих неналитий, не бездонна чаша?
Хто хоч раз єдиний вситив серце невситиме?
Хто, своїх бажань досягати, вдоволився ними?
Навіть владарі несхитні, славних царств владики,
Понад все на світі дужчі, пишні та великі,
Що в руках у них і слава, й всемогуття бранне,
Ревно скаржаться і кажуть: "Час коли ж настане,
Щоб здобув я й ту країну?"— та й ідуть походом
В бій за землю, хоч землею самі стануть згодом.
Навіть добрий цар — чи має він відраду й спокій?
Все життя його: турбота, подвиг, труд високий.
Він піклується невтомно, щоб, як батько гідний,
Якнайкраще пильнувати люд і край свій рідний,
Щоб майбутні покоління і часи майбутні
Не кляли його найменння за діла непутні...
Та колись цей світ повинен теж дійти до краю,
Хто ж тоді про них розкаже, хто про них згадає?
Але ми людьми звемося, цього світу діти,
Тож вслухаймось в голос батька і скоряймось світу!
Той — нікчема, хто, живий ще, на мерця подібний,
Хто живе на світі, світу слугувать не здібний.